

OUDE EN NIEUWE MINIATUREN

Nog meer zoo Een oudachtig man, die aan meer dan weelderige gewoonten leed, hoewel hij op een goede ontwikkeling kon bogen, werd voor den hoogsten politie-autoriteit in een Engelsch provinciestedje geleid.

„U wordt beschuldigd van dronkenschap en verstoring der openbare orde,” sprak de magistraat, „hebt u nog iets in te brengen vóór uw straf wordt vastgesteld?”

„Onmenselijkheid van mensch tot mensch doet duizenden verdriet,” begon de beklagde in een vlaag van welsprekendheid. „Ik ben minder ontaard dan Poe, minder losbandig dan Byron, minder ondankbaar dan Keats, minder onmatig dan Burns, minder vreesachtig dan Tennyson, minder plat dan Shakespeare, minder...”

„Ja ja, 't is genoeg,” stuitte hem de magistraat, „drie maanden. En uh... inspecteur, schrijf dat rijtje namen op die hij noemde, en zoek die lui op. Die schijnen net zoo erg te zijn als hij.”

Hakkelaars We zaten met z'n drieën in een coupé, en hadden ons ieder in een hoekje aan het raampje gezet, waardoor we het ons voorbijvliegende Utrechtsche landschap konden opnemen; van dit voorrecht werd echter alleen gebruik gemaakt door een klein, mager mannetje met uitpuilende oogjes en hoge schouders, die met de kromme beentjes onder de bank niets anders deed dan naar buiten turen.

Ik trachtte den tijd te dooden, en verdiepte me langen tijd ernstig in de gevallen waarin iemand die zonder geldige oorzaak de noodrem gebruikt, gestraft wordt met een geldboete van ten hoogste zooveel gulden. Toen ik dit uit mijn hoofd kende, begon ik ten einde raad in mijn spoorboekje te snuffelen en ontdekte, dat ik nog zes stations — van die kleine peuterige stations — van mijn einddoel verwijderd was. Nog zes! dus minstens nog een kwartier rijden. Dit beteekende hier een kwartier van verveling en een kwartier van gezeur van instappen en gezeur van uitstappen, van geknars en gefluit en gestommel en gewiebel.

Het eerste station van de zes.

Eén passagier; komt zoowaar recht op onzen coupé aan — natuurlijk! — stapt in, en zet zich in het eene leege hoekje. Het is een boom van een kerel, en zijn oogen staan dreigend. Hij groet niet. Ik ook niet.

De trein vertrekt weer: gefluit, geknars, en vervolgens weer het eindeloze geschud en gestommel.

Ik sluit mijn oogen en tracht te dutten.

Maar eensklaps wordt de stilte verbroken door den nieuwen passagier, den grooten; zijn hoofd beweegt op een krankzinnige manier voor- en achterwaarts, en, zich wendend tot den kleine, in den hoek tegenover hem, brengt hij uit: „Is d-d-d-d-eerste h-h-hal-halte Ma-ma-ma-maartens-d-d-dijk, m-m-m-m'heerrr?”

Het was om te brullen, het gezicht van den kleine te zien. Zijn gelaat drukte verbluftheid, verontwaardiging en angst uit, en hij zweeg.

„W-w-w-welnu-nu m-m'nh-h-heerrr!” hotste het uit de keel van den ander; zijn oogen fonkelden dreigend, doch de kleine zweeg, wierp even een schuwen blik op

zijn overbuurman, en staarde vervolgens eenigszins bleek, naar den grond.

„Is d-d-d-deze ha-ha-ha...!” Hij hokte. Zijn hoofd deed een geweldigen ruk, toen voer hij uit: „...halte Ma-ma-maartensdijk!”

Hij zag rood, van woede of van inspanning, dat weet ik niet. Maar nog steeds hield de kleine de lippen open, en ik zag me genoodzaakt me over beiden te ontfermen, door beleefd te antwoorden:

„Zeker, mijnheer, de eerste halte is Maartensdijk!”

„D-d-d-dank u zee-zeer, m-m'nh-heerr!”

Hou je hoofd maar vast! dacht ik, want de voor- en achterwaartsche bewegingen werden hoe langer hoe driftiger.

Hij zweeg verder totdat hij in Maartensdijk weer uitgestapt was. Toen wendde ik me verwijtend tot den kleine: „Maar, mijnheer...”

Doch voor ik verder kon gaan, barstte hij, met een ontzaglijk aantal rukken met zijn hoofd, uit: „D-d-dacht u d-d-dat-dat ik zi-zi-zin had om v-v-a-v-a-van dien vè-vè-vent een pa-pa-pak s-s-slaag te krrrrrijgen?!”

Paganini en de koetsier Er zijn vele anecdoten over den viool-virtuoos Paganini in omloop. Een

der meest klassieke vertellen wij na: Eens sprong Paganini in een rijtuig en vroeg den koetsier, hem naar de concertzaal te rijden. De afstand was maar heel kort, maar 't was al zóó laat, dat het publiek stellig reeds

ongeduldig zat te wachten, verlangend om den kunstenaar zijn bravournummer, „Mozes gebed”, op één snaar, te hooren spelen.

„Hoeveel?” vroeg de violist bij het uitstappen.

„Voor u,” antwoordde de koetsier, „is de prijs tien francs.”

„Wat zeg je? Je maakt zeker gekheid?”

„Nee nee,” gaf de koetsier terug, „het is precies zooveel als een biljet voor uw concert kost.”

Paganini dacht even na, wierp den koetsier een minzamen blik toe, betaalde hem ruim het gewone tarief en zei: „Hoor eens, ik zal je tien francs voor een rit betalen, zoodra je me naar de concertzaal kunt rijden op één wiel.”

STEKELTJES

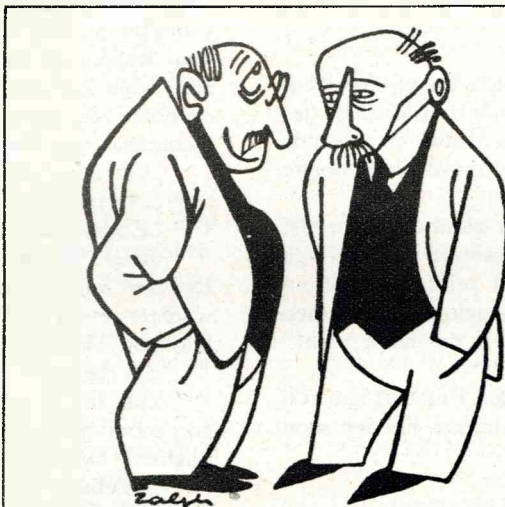
¶ De meesten noemen tevredenheid: meer te bezitten dan men verteren kan.

¶ Waarheid spreken heeft minstens dit groote voordeel, dat men later niet meer hoeft te weten, welke leugen men heeft verteld.

¶ Jonge vaders zouden willen, dat zuigelingen eerst tanden en dan eerst een stem kregen.

¶ Nooit zal er volmaakte rust en vrede voor de vrouw bestaan, zoolang er nog uitverkoopen gehouden worden.

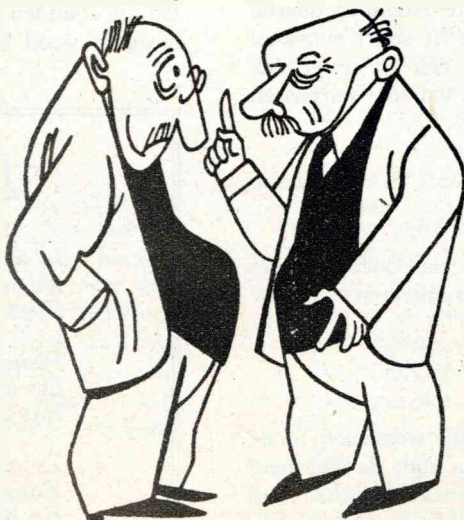
HET BEWIJS

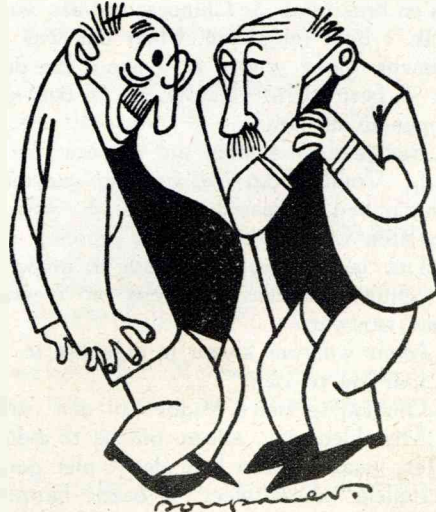
„Ik ben zeer droevig gestemd...
Mijn zoon brengt den nacht meest-
al in cafés... en in bars... door...
„De mijne ook...”

„Ja... maar de mijne drinkt den
geheelen nacht...”

„Dan is mijn zoon beter, want
die drinkt niet...”
„Zoo...?? Hoe weet u dat...?”

„Je moest eens zien, hoe'n
vreeselijke dorst hij heeft, als hij
's morgens opstaat...!”

(Dimanche Illustré)